

DOKOŘÁN

ZÁŘÍ
2022
CENA 48,- Kč

Vážení divadelní přátelé,

právě začínáme novou divadelní sezónu 2022/2023! Máme pro vás nachystány nádherné inscenace, z nichž dvě uvedeme již v měsíci září. Těšíme se společně s vámi z toho, že nás v našem setkávání již (a snad to tak i vydrží) neohrožuje žádná nemoc, i když okolnosti, v nichž se nacházíme, nejsou zrovna nejpříznivější. Jako rozený programový optimista však pevně věřím, že se bude všechno vyvíjet k naší spokojenosti.

Programový optimista... ano, tak často sám sebe vnímám, i když mně historie dává čas od času na vědomí – dle známé rady: „Těš se na nejlepší, ale zároveň počítej s nejhorším!“, že se můžu ve svých optimistických očekáváních setsakramentovsky mýlit. Jako doklad této mé naivity se s vámi chci podělit o historiku, která je poměrně letitá. Začátek má v mých dětských letech, kdy mě intenzivní sledování stanice Katowice polské televize spontánně naučilo polskému jazyku. Oceňoval jsem tehdy především jejich násobně svobodnější dramaturgii, než jakou vykazovala československá televize v totalitním režimu, a navíc mě fascinovaly přenosy z polských divadel podobně tak, jak jsem si užíval divadelní pondělky televize slovenské. Následně jsem se, stejně jako všichni v oné době, začal učit rusky. Nakonec jsem ruštinu ovládal hlavně díky mé lásce vůči ruské literatuře a umění vůbec. A pak, už o trochu později, se dostavily tři významné epizody, které mě přiměly začít se zabírat něčím, do té doby pro mě nevýznamným. První z nich se odehrála blízko Drážďan ve městě Bautzen – Budyšin, kde jsem postupně režíroval několik inscenací, ať už v německém, nebo lužickosrbském jazyce. Ta druhá pak ve Slovinsku, kde jsem hned v několika městech režíroval ve slovinštině, a třetí

v Chorvatsku, kde se na jevištích samozřejmě jednalo v chorvatštině. Všechny ty tři nové slovanské jazyky jsem si zamiloval a začal si v nich společně s těmi, které jsem už znal, hledat společné kořeny. Třeba mě zaujal ten zvláště milý chaos například ve slovinských výrazech kolem českého „dřeva“. Slovinsky se „dřevo“ řekne „les“, český „strom“ je slovinsky „drevo“ a „les“ se řekne „gozd“, kteréžto slovo odkazuje na český „hvozd“... S jistým zármutkem jsem zjišťoval, jak poměrně málo si přes všechny společné základy rozumíme i jak málo toho o sobě v tom našem slovanském světě víme.

Snažil jsem se dozvědět co nejvíc o naší společné historii i o historii jednotlivých slovanských národů a přiznávám, že jsem tak v sobě začal žít ideu panslavismu. Intenzivně jsem uvažoval o tom, jak by bylo výhodné integrovat všechny Slovany do jednoho státního útvaru, který by mohl být svou velikostí, unikátní kulturou atd. atd. více konkurenceschopným vůči ostatnímu světu. A pár let jsem se této myšlenky i držel, dokud mi jeden moudrý pán v Brně neřekl, ať neblázním a ať si laskavě uvědomím, že idea panslavismu je nesmysl, protože tu na světě mezi vesměs laskavými Slovany existuje jeden hegemon, který nikdy nedovolí, aby se spojil s jinými národy, neboť jim chce vždy a za každou cenu jenom vládnout, a tímto „zmarem“, že je Rusko. (Zároveň už taky vím, že pro jiné slovanské národy pro společný život nepřicházejí v úvahu jiné slovanské národy...) A tak jsem rychle opustil svůj programový optimismus (naivitu), přestal být panslavistou a stal se kantonistou... ještě, že má člověk kolem sebe moudré přátele!

Ovšem zpátky k nové divadelní sezóně: pevně věřím, že všechny inscenace, které

Stalo se...

Prázdniny jsme si do syta užili a už se těšíme na novou sezónu

Inscenace Mendel aneb Vzpoua hrášků byla součástí oslav 200. výročí narození Gregora Johanna Mendela.

In memoriam

Ve věku nedožitých 57 let v neděli 10. července 2022 nečekaně zemřel pan Jiří Šles, zaměstnanec naší zámečnické dílny. Pozůstalým vyjadřujeme upřímnou soustrast!

Petr Gazdík a Jiří Závěš na zahajovací zkoušce magické komedie Ti druzí (Spirit Level)

Na zahajovací zkoušce muzikálu Medicus režisér Stanislav Moša představil nejen model scény z dílny Christopa Weyerse.

pro vás chystáme, stejně jako ty, které jsme už v minulosti uvedli a stále je máme na repertoáru, vás mimořádně potěší. A dovolím si při tom poznamenat, že ve věcech divadelních se vesměs nemýlím.

Na shledanou se s vámi při s optimismem očekávaných návštěvách našeho divadla za všechny své kolegy těší

Stanislav Moša, ředitel MdB

Soutěž se židlí Jana Skácela

Milí čtenáři, pro tuto sezónu jsme pro vás vymysleli novou soutěž. Skácelovu židli jsme u příležitosti jeho 100. výročí narození umístili v Divadelním klubu, do kterého básník často a rád chodíval. Tato židle byla slavnostně „odhalena“ v rámci festivalu *Dokořán pro hudební divadlo* v červnu a bude trvalou vzpomínkou na tuto nezapomenutelnou brněnskou osobnost. V každém čísle našeho magazínu uveřejníme fotku jednoho z našich herců na této židli a vaším úkolem je poznat, o kterou osobnost jde. Samotná soutěž bude každý měsíc i s malou nápovědou vyhlášena na facebookových stránkách našeho divadla. Sledujte naše sociální sítě a vyhraďte hezké divadelní ceny.

B | R | N | O |

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO FINANČNĚ
PODPORUJE MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

Partneři divadla

Mercedes-Benz

HOŠEK MOTOR

CARent

A portrait of Markéta Sedláčková, a woman with wavy brown hair, wearing a white lace top, looking over her shoulder towards the camera.

Markéta Sedláčková

Rozhodně to ještě nebalím!

Hned dvě výročí čekají brzy na Markétu Sedláčkovou. Vedle významného životního (které se však u žen neprozrazuje) to jsou ještě tři desetiletí v angažmá Městského divadla Brno. Markéta se ale nijak bilancovat nechystá, a naopak si čím dál víc vychutnává přítomný okamžik. „Vlastně až díky covidové pauze jsem se to naučila bez výčitek. Dřív jsem se pořád nesmyslně hnala za nějakou marnou dokonalostí,“ přiznává. Nejnověji se objeví jako jedna z akterek inscenace *Mary Page Marlowová* v režii Mikoláše Tyce.

V květnu se na jeviště vašeho divadla vrátil muzikál *My Fair Lady* (ze *Zelňáku*) v novém nastudování. S jakými pocity jste se šla podívat na dvě nové Lízy?

Od začátku jsem holkám fandila a rozhodně si neříkala, že bych na jejich místě měla stát já. Něco podobného jsem už zažila před lety u *Radúze a Mahuleny*, je to naprosto přirozené. Nové nastudování je teď trochu seškrтанé, což inscenaci myslím prospělo. Štěpi (*Petr Štěpán – pozn. aut.*) je jako profesor výborný, jednoduše k sežrání, i když tuhle roli původně nastudoval jako záskok. A Kristian (*Pekar – pozn. aut.*) zraje jako víno. Je sice trochu mladší, ale to může mít pro roli profesora naopak nový náboj.

A co obě Lízy? Nezkoušela jste třeba Elišce Skálové nebo Dagmar Křížové radit a předat něco ze svého know-how k roli?

Eliška za mnou sama přišla a poprosila mě. Tehdy jsme k tomu totiž spolu paralelně zkoušely inscenaci *Mary Page Marlowová*, navíc Elišku znám odmalička. Nová verze teď zachycuje jinou dobu, začátek století, takže tím jsou holky trochu víc svázané. My jsme si mohly dovolit být uvolněnější a také rozčapené. Alenka Antalová, Petra Jungmanová i já jsme si při úplně prvním uvedení nastudovaly brněňštinu každá po svém. Přispělo k tomu i to, že ani jedna nejsme původem z Brna. Pamatuji si, že já jsem na tom dřela tehdy celé prázdniny a hantec jsem si fakt vymakala. Měly jsme to těžší v tom, že nebyl internet, nemohly jsme si nic vyhledat na YouTube ani vygooglit... Moc mi pomohla Monika Maláčová, rodilá Brňanka, se kterou jsme pozorovaly lidi na ulicích, chodily túry po hospodách a nasávaly atmosféru. Díky tomu jsem si tehdy Brno zamilovala ještě víc! **Však jste taky za své ztvárnění Lízy získala Cenu Thálie 1999...**

Ano, to byl tehdy slavný okamžik, kdy jsme se na jevišti Národního divadla sešly všechny tři Lízy. Otevíraly se mi tehdy i díky této ceně různé nové herecké příležitosti, ale já z nich vlastně zúročila jen jedinou – hrála jsem potom v Praze rok a půl Eponinu v *Bídnicích*. Pak jsem otěhotněla a bylo „po kariéře“. (smích)

Zmínila jste, že vám hantec a muzikál *My Fair Lady* (ze *Zelňáku*) pomohl zamilovat si Brno. Kam jste tehdy po konzervatoři chtěla mít spíše namířeno?

Měla jsem po škole různé nabídky, ještě třeba z Hradce Králové nebo z Mostu. Byli jsme celkem silný ročník – spolužáci Filip Blažek,

My Fair Lady (ze *Zelňáku*),
režie Stanislav Moša

Ernesto Čekan, Zuzka Stivínová... Většina z nich šla do jiných měst, a nakonec skončili stejně v Praze. Já tam v té době navíc taky měla přítele, tak jsem si říkala, že případně někde vydržím rok až dva a vrátím se... Pamatuji si, že jsem se radila i s naším učitelem Ládou Mrkvičkou, se kterým jsme se tehdy hodně semkli. Byli jsme jeho vůbec první ročník na konzervatoři, pak už odešel učit na DAMU. Pro nás byl jako zjevení a hodně nás naučil – nejen herecky, ale i lidsky. Líbilo se mi, že se v Brně dělá muzikálové divadlo, přestože já jsem tehdy chtěla být velká činoherní umělkyně. (smích)

Letí to neuvěřitelně, protože v angažmá Městského divadla jste už třicet let. Splnily se vám už všechny herecké sny?

Divadelní sny jsem si dávno zakázala mít! Kdysi ještě jako mladá holka jsem si totiž moc přála hrát Manon Lescaut. A potom, když ten okamžik přišel a já si Manon u nás v divadle zahrála, tak mě to tak příšerně svazovalo a cítila jsem tak velikou zodpovědnost vůči sobě samé i tomu dílu, že to bylo něco šíleného. Trvalo potom prakticky celé zkoušení, než jsem se toho zbavila. Od té doby jsem si řekla, že budu brát všechno tak, jak to přichází, a nebudu se ničím stresovat. Navíc já si opravdu nemůžu stěžovat, potkávají mě krásné role a doufám, že ještě budou. Rozhodně to ještě nebalím! (smích)

Která inscenace, co aktuálně hrajete, je pro vás něčím srdcová?

Napadá mě muzikál *Grand Hotel*. Přispěly k tomu i okolnosti, které nás v závěru zkoušení potkaly. Těsně před generálovým týdnem totiž při první covidové vlně přestala hrát všechna divadla. Tak to jsme byli jako tygři v kleci, protože jsme toho byli plní a celí natěšení. K premiéře došlo pak snad až za půl roku na podzim. Mám tento muzikál moc ráda, má krásnou atmosféru. Je to obyčejný lidský příběh složený z mozaiky mnoha postav, ale s velkým přesahem, navíc svým tématem v dnešní době hodně aktuální. A přímo já si tam ve své postavě zažívám velké milostné vzplanutí a upřímnou lásku. To rozhodně nebývá v rolích pro můj věk už obvyklé. Teď už hrávám spíš silné a tvrdé žen-

ské. Ale tady je to láska, křehkost, ženskost... Najednou jsem si vzpomněla, jaké to bylo krásné, když jsem kdysi hrávala všechny ty Julie, Manon a Marie – čistou lásku, kdy se na jevišti napojíte na partnera a jedete na stejné vlně... Taky jsem si uvědomila, kolik let už jsem se na jevišti nelíbala. To vám z rolí vyšumí, ani si toho nevšimnete... Vlastně naposledy, kdy jsem se s někým na jevišti intimně sblížila, byla Ivanka Vaňková nebo Katarína Mikulová ve *Vrabčákovi a andělovi*. (smích)

Vaši nejnovější rolí je Mary Page Marlowová ve stejnojmenné inscenaci, kde spolu s dalšími pěti herečkami ztvárňujete jednu ženu v různých časových úsecích jejího života. Setkala jste se někdy s podobným typem hry?

Nesetkala. Je zajímavá a zalíbila se mně už po přečtení, což nebývá pokaždé. Je to příběh obyčejné ženské, ve kterém se myslím najdou především ženy. Ale i pro muže bude zajímavé sledovat, jak každá z nás uchopíme stejnou postavu v různých věkových etapách.

Po *Splašených nůžkách* jde už o vaši druhou spolupráci s režisérem Míkolášem Tycem...

Ano, s Mikim pracuji ráda, protože je při zkoušení pohoda a příjemná atmosféra. Musela jsem se ale trochu smát, když jsem se dozvěděla, že mě kluci obsadili do ženy ve věku od šedesáti do sedmdesáti let. Napadlo mě, jestli se nespletli a nezahrála by jim to líp třeba nějaká starší kolegyně. Ale naopak mě ujistili, že to byl jejich záměr a nebudeme se pokoušet o žádnou navenek babičku, ale vyjdeme ze všech zkušeností, které už zažila a může je zúročit. Poslední roky svého života už totiž byla se vším srovnaná, vnitřně vyrovnaná a konečně šťastná. Taková role mi teď krásně zapadá do toho, o čem přemýšlím i já – i když já jsem zrovna nikdy věk a různá jubilea nijak neřešila.

Jedno vás přesto brzy čeká. Jak tedy vnímáte přibývajících roky?

Cítím, že už musím víc odpočívat a že je na těle všechno víc znát. Snažím se na sobě po-

S Eliškou Skálovou po premiéře *My Fair Lady* (ze Zelnáku)

řád pracovat, zdokonalovat se a ze všech chyb si něco pro sebe odnést. Víím, že třeba samu sebe vlastně málokdy chválím, spíš se pořád kritizuju a hledám drobné chybičky. Ale umím se, myslím, i shodit a udělat si ze sebe srandu. A to je velmi osvobozující!

V souvislosti s *Grand Hotelem* jste zmínila covid a omezení s ním spojená. Jak se vás osobně dotkla?

Celá ta covidová pauza mě ve výsledku zklidnila a přišla mi paradoxně zdravotně úžasně vhod. Napřed jsem ale byla – tak asi jako všichni – úplně šílená a nevěděla, co se sebou. Museli jsme si najednou celá rodina zvyknout na to, že jsme všichni pohromadě v každodenním fungování. První tři týdny jsem uklízela celý dům, po deseti letech jsme vyházeli všechny krámy z půdy. Tak uklizeně náš dům nevypadal ani když jsme se před lety nastěhovali! (smích) Stan-ko s Tadeášem sázeli brambory, všichni jsme zahradničili, starali se o naše psy, po-

řídili si Netflix a sledovali seriály... Postupně ale člověk začal být i víc sám se sebou, utřídil si myšlenky, zklidnil se... Myslela jsem si, že už to umím, ale teprve teď jsem se to naučila. Jen tak sedět a koukat do zahrady, nic nedělat a úplně vypnout. A hlavně si to nevyčítat! To jsem dřív neuměla, pořád jsem se za něčím honila, za nějakou marnou dokonalostí. Jen mě mrzí, že jsem na to nepřišla dřív. Ušetřila bych si spoustu trápení a zdravotních trablů.

Scházíme se v červnu skoro na konci divadelní sezóny. Jak strávíte léto?

Až do poloviny července různě hrajeme se Stankem na Biskupáku, do toho už začíná našemu Tadeášovi letní fotbalová příprava. Takže žádnou cizinu letos neplánujeme, vlastně jsme nikde nebyli už od corony. Ale kdo ví, třeba se nám povede najít nějaký společný týden a narychlo ještě někam vyrazíme.

Text: Lenka Kolegarová

Ohlédnutí za letošním ročníkem

festivalu *Dokořán pro hudební divadlo*

Od 10. do 14. června 2022 se po tříleté přestávce na scény Městského divadla Brno vrátil festival *Dokořán pro hudební divadlo*, v minulých letech neodmyslitelně spjat s příjemným pozvolným koncem hlavní divadelní sezóny. O slavnostní zahájení festivalu se postaral domácí tým Městského divadla Brno, a to se zbrusu novou a vděčně přijímanou inscenací svého evergreenu *My Fair Lady* (ze Zelnáku).

Lazarus, Městská divadla pražská, režie Marián Amsler

Trio, Divadlo Koper, režie Jaka Ivanc

Cesta, Divadlo Drak, režie Jakub Vašíček

Festival se po pauze podařilo restartovat s tituly, o nichž se v diváckých i odborných kruzích mluví velmi výrazně. Do této kategorie bezpochyby patří strhující *Špinarka* ostravského Divadla Petra Bezruče, *Lazarus* Davida Bowieho Městských divadel pražských nebo *Zem památá* se skladbami zpěváka Karola Duchoně Slovenského komorného divadla Martin.

Drobná odbočka: Tyto tři režisérsky osobité tituly dokázaly nadhnět jedno z hlavních témat závěrečného kritického Kulatého stolu, jak vlastně nyní pracovat s pojmem „jukebox musical“.

Divadlo J. K. Tyla v Plzni zase přivezlo českou premiéru broadwayského „shakespeareovského“ hitu *Něco shnilého!* (*Something Rotten!*), který navíc svou pouť na evropských i světových jevištích teprve začíná.

Kde jinde se také můžete snadno přenést z komorního retro příběhu z 50. let, který nabídlo *Trio* slovinského Divadla Koper, do

Koncert kapely Sixmen

doby němých grotesek s pohybovým představením *Pingls aneb Hot Café Revue*, záhy si trochu se *Smolíkovými* divadla Studio DVA i zavzpomínat na dětství či se s Divadlem Drak z Hradce Králové vydat na vizuálně poutavou kerouacovskou *Cestu*, a ještě si večer zatancovat u funkového koncertu uskupení *Sixmen*? To vše pohromadě je možné pouze na *Dokořanu*.

Dramaturgický tým Městského divadla Brno se postaral i o poutavý off-program: Miroslav Ondra s Janem Šotkovským dali dohromady ke stému výročí narození básníka Jana Skácela pořad s prostým názvem *Pocta Janu Skácelovi* zahrnující básně (mnohé výborně zhudebněné Dadou Klementovou) i drobné fejetony v interpretaci Lenky Janíkové, Ladislava Koláře, Oldřicha Smyšla a Petra Štěpána společně se studenty muzikálového herectví na JAMU. Konec pásma obstarala slavnostní chvíle, kdy se v Divadelním klubu MdB pokřtila Skácelova židle.

Milovník divadla a jeho genia loci tak v tom na Lidické ulici již má své stálé místo. Bardem hudebního divadla se v rámci úvodního udílení cen webu Musical-opereta stal skladatel Karel Cón, jemuž byl na Dvoraně divadla věnován koncert k sedmdesátým narozeninám.

Během večera s řadou gratulantů zazněly písně mimo jiné z inscenací *Sněhurka a sedm trpaslíků*, *Mendel aneb Vzpouza hrášků* či *Osmýčky*. Na příjemné atmosféře na Dvoraně bylo znát, že mnohé „cónovky“ už u diváků během mnoha repríz stačily zlidovět.

Během intenzivních pěti dnů nabitých dvanácti lákavými tituly samozřejmě došlo i na mnohá příjemná divácká i profesní setkání a byl to nesmírně podnětný ročník nahlížející na hudební divadlo z mnoha velice zábavných úhlů pohledu. **Tak zase za rok!**

Text: Ondřej Doubrava

MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO
A KAVÁRNA D-CAFÉ

DVORANA MĚSTSKÉHO
DIVADLA
LIDICKÁ 12

**10.
ZÁŘÍ
2022**

ZAČÍNÁME
10:00

VSTUPNĚ
ZDARMA

**SUM
MER**

**ZMRZLINA
FEST**

PROGRAM
SOUTĚŽ O NEJLEPŠÍ
ZMRZLINU FESTIVALU
VYHLÁŠENÍ VÍTĚZE V 16:00
MODERUJE ZNÁMÁ TVĚŘ NEJEN MDB
OBČERSTVENÍ
ZÁBAVA PRO DĚTI

VÍCE INFO NA [dcafe_brno](#)

Světová premiéra 28. května na Biskupském dvoře

Klára Latzková Igor Ondříček

ELIŠKA/REJČKA

obrazy ze života dvou českých královen

Světová premiéra 24. září na Hudební scéně

Robin Schenk Petr Štěpán Miroslav Ondra
V VIVO
DEVĚT KŘÍŽŮ

Úchvatná muzikálová báseň

Předpremiéra *Devíti křížů* napověděla, že se po covidové pauze v Brně zrodilo opět cosi velkého: rozměrné divadelní plátno s nádhernou hudbou a napínavým příběhem. Muzikál, jakých nevzniká u nás mnoho. Jedná se o dílo, které by si neměl nechat žádný fanoušek muzikálu ujít. (Vítězslav Sladký, *musical-opereta.cz*)

Muzikál vypráví starou legendu ze šestnáctého století, která nekončí šťastně, takže je to svým způsobem tragédie. Aby tragické vyznění působilo co nejlépe, snažili jsme se do textu nacpat mnoho humorných, milostných či rozverně hravých scén. Ale současně bychom rádi, aby

z výsledku vyzářovala atmosféra raného novověku čili doby, o které toho zase tolik nevíme. Nechtěli jsme ani historickou rekonstrukci, ani příběh razantně posunovat do současnosti, ale zůstat v legendě, která se možná vůbec neodehrála. Ale možná ano... (Miroslav Ondra, autor)

„Bylo to naprosto, naprosto, naprosto úžasné. Ještě teď mám srdce v krku. Klobouk dolů a ještě jednou tleskám autorům, hercům, orchestru a všem ostatním tvůrcům...“ „Krásný zážitek pro oko i ucho a námět už je jen třešničkou na dortu, vždycky mě ten starý, tajemný příběh fascinoval a díky vám dostal hmatatelnou podobu. Ještě jednou děkujeme...“ „Magický večer. Velká poklona všem. Hercům, autorům, orchestru a všem dalším, kteří se na tomto muzikálu podíleli! Už teď vím, že na podzim jdu znovu...“ (Diváci, předpremiéra)

Grand Hotel, oceněný muzikál

12.-14. září na Hudební scéně

Ceny magazínu Musical-opereta

V pátek 10. června 2022 před úvodním představením festivalu *Dokořán pro hudební divadlo* byly již po páté předány Ceny magazínu Musical-opereta. Stejně jako v předcházejícím ročníku o vítězích nerozhodovali diváci, nýbrž odborná porota složená z hudebních a divadelních publicistů napříč celou republikou, mezi nimiž nechyběli zástupci z tištěných novin ani webových portálů. I proto jsme velice hrdí, že **tři ceny nakonec putovaly právě do Městského divadla Brno!** Jako Nejoblíbenější inscenace byl vyhlášen muzikál *Grand Hotel* režiséra Stanislava Slováka, samotnou cenu pak převzala překladatelka tohoto elegantně excentrického muzikálu Zuzana Čtveráčková. Nejoblíbenější herečkou zvolili kritici Hanu Fialovou a v kategorii Nejoblíbenější herec zvítězil Oldřich Smysl, který tak jasně potvrdil, že dělat divadlo má smysl! Výroční cenu Bard hudebního divadla převzal dvorní hudební skladatel a dirigent Městského divadla Brno, brněnský Lloyd Webber, Karel Cón, který následně po převzetí ceny rovnou usedl k orchestru za klávesy, aby oddirigoval úvodní festivalové představení *My Fair Lady* (ze *Zelňáku*).

Tracy Letts:

premiéra

MARY PAGE MARLOWOVÁ rodinné drama o hledání smyslu života

Mary Page Marlowová je dcera, manželka, matka, milenka... Utváří její život jenom náhody, osud nebo vědomá rozhodnutí? A proč ho vlastně neprožila podle svých představ? Šest hereček v titulní roli vám díky netradičnímu stylu vyprávění poskytne střípky odpovědí, které dohromady vytvoří mozaiku jednoho obyčejně neobyčejného života, jenž vás naprosto pohltí.

Režie: Mikoláš Tyc

Hrají: M. Sedláčková, R. Coufalová, L. Bergerová, B. Goldmannová, B. Slaniňová, A. Bergerová nebo G. Čtveráčková a další.

Robin Schenk, Petr Štěpán, Miroslav Ondra:

světová premiéra

DEVĚT KŘÍŽŮ historický muzikál

Divadelní zpracování legendy o krutém zločinu, jenž se měl odehrát na svatebním průvodu tam kdesi v Lesním Hlubokém, vás připoutá do sedadel podmanivou hudbou i hereckými výkony. A i když již od začátku dějem prostupuje onen tragický závěr, nechybí zde ani prostor pro humorné a romantické scény, jež z pověsti vytváří nesmrtelné dílo o lásce a nenávisti.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: L. Matouš nebo O. Studénka, K. Daňhelová nebo S. Janotová, R. Gajdoš nebo M. Němec, J. Mach nebo P. Štěpán, A. Antalová nebo L. Bartolšicová a další.

Luther Davis, Robert Wright, George Forrest, Maury Veston, Vicki Baumová:

GRAND HOTEL elegantně excentrický muzikál

Oceňovaný *Grand Hotel*, jenž se v anketě magazínu Musical-opereta stal nejoblíbenější muzikálovou inscenací let 2020–2021 a jeden z protagonistů byl zvolen nejoblíbenějším muzikálovým hercem za totéž období, vás v rytmu swingu uvede do světa luxusu, kde se proplétají nejrůznější lidské osudy a emoce, které patří do správného muzikálu i do běžného života.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: L. Janota nebo L. Vlček, K. Daňhelová nebo M. Matějová, K. Pekar nebo A. Slanina, L. Bergerová nebo M. Sedláčková, R. Novotný nebo O. Smysl a další.

Karel Cón, Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán:

OSMYČKY rekapitulační leporelo

Ač je hlavní námět původní autorské hry primárně zaměřen na významné i méně významné roky končící osmičkou a události, jež se v nich staly, spoustu vtipných momentů vám díky své nadčasovosti tato totální unféerie nabídne i v roce 2022. Těšte se tedy na výlet do české historie, jenž proběhne v duchu slov K. H. Borovského: „Kdo svůj národ miluje, nešetří ho.“

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: M. Isteník, P. Štěpán, R. Coufalová, D. Vitázek, J. Uličník, L. Kolář, J. Ressler, O. Haláamek a další.

PROGRAM ZÁŘÍ

PROGRAM ŘÍJEN

ČINOHERNÍ SCÉNA

HUDEBNÍ SCÉNA

ČINOHERNÍ SCÉNA

HUDEBNÍ SCÉNA

PÁ 9.9. 14.00 Mary Page Marlowová
PÁ 9.9. 19.00 Mary Page Marlowová C5
SO 10.9. 19.00 Mary Page Marlowová P
NE 11.9. 19.00 Mary Page Marlowová D
PO 12.9. 19.00 Osmýčky A2021
ÚT 13.9. 18.00 Osmýčky
ST 14.9. 19.00 Žebrácká opera M2021
ČT 15.9. 19.00 Žebrácká opera V2021
PÁ 16.9. 19.00 Splašené nůžky
SO 17.9. 19.00 Splašené nůžky
NE 18.9. 19.00 První rande
PO 19.9. 19.00 První rande
ÚT 20.9. 19.00 Mary Page Marlowová A2
ST 21.9. 19.00 Mary Page Marlowová A3
ČT 22.9. 19.00 Mary Page Marlowová C4
PÁ 23.9. 19.00 Mary Page Marlowová E5
NE 25.9. 19.00 Mary Page Marlowová E7
PO 26.9. 18.00 Mary Page Marlowová SP
ÚT 27.9. 19.00 Mary Page Marlowová AB2
ST 28.9. 19.00 Mary Page Marlowová AB3
PÁ 30.9. 19.00 Bella Figura

ÚT 6.9. 19.00 Lakomec, za 7.2.2022 Z2021/T2021
ST 7.9. 19.00 Lakomec, za 8.2.2022 R2021/X2021
PO 12.9. 19.00 Grand Hotel
ÚT 13.9. 18.00 Grand Hotel PPP/P18
ST 14.9. 18.00 Grand Hotel PP1/PP2
PÁ 16.9. 19.00 Mamma Mia!
SO 17.9. 19.00 Mamma Mia!
NE 18.9. 14.00 Mamma Mia!
NE 18.9. 18.00 Mamma Mia!
ČT 22.9. 19.00 Devět křížů A4/AB4
PÁ 23.9. 14.00 Devět křížů
PÁ 23.9. 19.00 Devět křížů A5/AB5
SO 24.9. 19.00 Devět křížů P
NE 25.9. 19.00 Devět křížů
PO 26.9. 19.00 Devět křížů A1/AB1
ÚT 27.9. 19.00 Devět křížů C2/E2
ST 28.9. 18.00 Devět křížů
ČT 29.9. 18.00 Devět křížů
PÁ 30.9. 19.00 Devět křížů

SO 1.10. 19.00 Cyrano z Bergeracu
NE 2.10. 19.00 Cyrano z Bergeracu
PÁ 7.10. 14.00 Ti druzí
PÁ 7.10. 19.00 Ti druzí AB5
SO 8.10. 19.00 Ti druzí P
NE 9.10. 19.00 Ti druzí
PO 10.10. 19.00 Mary Page Marlowová A1
ÚT 11.10. 19.00 Mary Page Marlowová C2
ST 12.10. 19.00 Mary Page Marlowová
ČT 13.10. 19.00 Osmýčky zadáno
PÁ 14.10. 19.00 Bella Figura
SO 15.10. 19.00 První rande
NE 16.10. 18.00 NE/NORMÁLNÍ
PO 17.10. 19.00 NE/NORMÁLNÍ, náhrada za 23. 6. 2022 AB2
ÚT 18.10. 19.00 Ti druzí E2
ST 19.10. 19.00 Ti druzí
ČT 20.10. 19.00 Ti druzí A4
PÁ 21.10. 19.00 Ti druzí A5
PO 24.10. 19.00 Pro nic za nic
ÚT 25.10. 18.00 Pro nic za nic
ST 26.10. 19.00 Hrabal a muž u okna
ČT 27.10. 19.00 Ti druzí AB4
PÁ 28.10. 18.00 Splašené nůžky
SO 29.10. 18.00 Světáci
NE 30.10. 19.00 Světáci
PO 31.10. 19.00 Světáci

SO 1.10. 19.00 Devět křížů A6/AB6
NE 2.10. 14.00 Devět křížů
NE 2.10. 18.00 Devět křížů
PO 3.10. 18.00 Devět křížů SP
ÚT 4.10. 19.00 Devět křížů A2/AB2
ČT 6.10. 19.00 My Fair Lady (ze Zelňáku)
PÁ 7.10. 19.00 My Fair Lady (ze Zelňáku)
SO 8.10. 14.00 My Fair Lady (ze Zelňáku)
SO 8.10. 18.00 My Fair Lady (ze Zelňáku)
NE 9.10. 14.00 My Fair Lady (ze Zelňáku)
NE 9.10. 18.00 My Fair Lady (ze Zelňáku)
PÁ 21.10. 14.00 Medicus
PÁ 21.10. 19.00 Medicus C5/E5
SO 22.10. 19.00 Medicus P
NE 23.10. 19.00 Medicus D/E7
PO 24.10. 19.00 Medicus A1/AB1
ÚT 25.10. 19.00 Medicus A2/AB2
ST 26.10. 19.00 Medicus A3/AB3
ČT 27.10. 19.00 Medicus C4
PÁ 28.10. 19.00 Medicus A5/AB5
SO 29.10. 19.00 Medicus A6/AB6
NE 30.10. 14.00 Medicus
NE 30.10. 18.00 Medicus
PO 31.10. 18.00 Medicus SP

■ Veřejná generálka ■ Premiéra

Johann Nepomuk Nestroy:

PRO NIC ZA NIC klasická zápletková komedie

Ve dvou reprízách se opět stanete svědky jednoho velkého nedorozumění plného omylů, převleků, a hlavně povedené švandy, o niž se postarají kočovní herci Artur a Picl. Artur totiž miluje slečnu Emu, kterou chce její strýček provdat právě za Artura. Ten to ale netuší, a tak naplánuje její únos. Přijďte se podívat, jak tahle úsměvná taškařice nakonec dopadne!

Režie: Mikoláš Tyc

Hrají: J. Brožek, A. Slanina, P. Štěpán, B. Goldmannová, M. Němec, E. Skálová, M. Salvadori, M. Isteník, M. Hurák a L. Bergerová.

Alan Zachary, Michael Weiner, Austin Winsberg:

PRVNÍ RANDE muzikálová komedie o krizi mezilidských vztahů

Zdařile napsaná romantická komedie vás nadchne originálně vystavenými situacemi, jež zažívají na své ve všech směrech mimořádné první schůzce zkušena randička Casey a nesmělý manažer Aaron. Do seznamování jim navíc budou se svými dobře míněnými radami vskutku osobitě vstupovat jejich příbuzní, kamarádi i expartneri – u takového rande prostě musíte být!

Režie: Stanislav Moša

Hrají: D. Rymeš, E. Skálová, A. Slanina, S. Janotová, D. Vitázek, V. Matušovová nebo A. Zelová a K. Pekar.

Brian Yorkey, Tom Kitt:

NE/NORMÁLNÍ komorní muzikál

Inscenace *NE/NORMÁLNÍ* svými citlivě pojatými tématy o bipolární poruše a s ní spojenými problémy zasahujícími do každodenního života skutečně vybočuje z obvyklé plejády muzikálových titulů. O to více však budete celou rodinou Goodmanových uchvázeni, neboť abnormálně perfektní zde jsou i všichni účinkující, které doprovází skvěle sehraaná rocková kapela.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: I. Vaňková, L. Janota, M. Salvadori, E. Skálová, J. Florián a D. Vitázek.

Yasmina Reza:

BELLA FIGURA hořká komedie

Italská fráze „Bella Figura“ přesně vystihuje životní styl pětice aktérů této bravurní francouzské komedie. Všichni tu totiž dávají okázale najevo, jak jsou „in“ a „nej“, přitom stačí jedno neplánované setkání u narozeninové večeře a zdání jejich „dokonalosti“ se rázem pod palbou trefných komentářů rozpadá na kousky, což přináší vytříbeně chytrou zábavu.

Režie: Mikoláš Tyc

Hrají: L. Bergerová, A. Novotný, Z. Herfortová, A. Slanina a L. Janíková.

Blahopřání

Když si v našem divadle užíváte Molièrovu komedie *Lakomec* nebo Shakespearova dramatu *Antonius a Kleopatra*, můžete jako významnou součást představení vnímat scénickou hudbu, kterou pro tyto inscenace zkomponoval hudební skladatel **Mirko Vuksanović**. I když Mirko pochází z Černé Hory, většinu svého života prožil ve Slovinsku, a to v Nové Gorici. Tam jsem se s ním také potkal, když mi vedení Primorskega dramskega gledališča nabídlo první režii, a to miniopery s názvem *Ambrosij a Lucije* pro čtyři osoby: otce, matku, dceru, prase a pro komorní orchestr... Hudbu napsal Mirko a inscenace sklídila velký úspěch. Vzpomínám si, jak jsme se potkali v jeho studiu, abychom na inscenaci začali pracovat. Umělecký šéf divadla Janez Stari na nám (každému zvlášť) řekl, že se bez problémů domluvíme, protože čeština si je se slovinštinou velmi blízká. Dnes mluvím slovinštinou jako česky, ale tenkrát jsem znal jen pár slov. A Mirko, který dnes velmi dobře rozumí česky, byl na tom úplně stejně. Seděli

jsme sami naproti sobě, říkali si různé věci – já v domnělé slovinštině a Mirko v jakém – si patajazyce, který považoval za češtinu, a ani jeden z nás netušil, co má ten druhý na mysli. A tak si nakonec dva Slované museli jako dorozumivací jazyk zvolit němčinu... Dnes už si báječně rozumíme a jsem nesmírně rád, že jsme v průběhu let společně na svět přivedli hned několik báječných divadelních představení. Pro naše divadlo Mirko ještě napsal hudbu pro komediální inscenaci *Manželství na druhou* či pro historické drama Jeana Anouilha *Becket aneb Čest Boží*. V současné době připravuje s režisérem Stanislavem Slovákem hudbu k inscenaci klasického dramatu Arthura Millera *Pohled z mostu*.

Hudbu pro divadlo píše samozřejmě i ve své zemi, kde je však ještě více známý jako zakladatel a šéf rockové kapely *Avtomobil* hrající výhradně vlastní repertoár. Frontmanem této kapely je jeho bratr Marko. Samozřejmě, že hudbu skládá Mirko a zároveň hraje na klávesy. Skupina *Avtomobil* je ve Slovinsku stejně tak populární jako např. u nás *Olympic* a když jdu s Mirkem v jeho zemi do restaurace nebo do baru, všichni ho poznávají...

Jeho divadelní hudba je vždy vzácně erudovaná a v tom nejlepším slova smyslu charakterotvorná. Významně spoluurčuje temporytmus inscenace, prohlubuje její dramatičnost či výrazně napomáhá ve veseloherním odlehčení. Je brilantně aranžovaná a vždy perfektně nahraná, o což se Mirko vždy postará sám ve svém soukromém studiu.

V průběhu let se Mirko hluboce zamiloval do naší země. Často sem jezdí na výlety, na dovolenou, vozí sem svou rodinu i své přátele. Má o naší zemi mimořádné znalosti a pořád se zdokonaluje v češtině. A kromě toho všeho si rád užívá českého piva.

22. června Mirko oslavil své šedesáté narozeniny. Přejeme mu hodně zdraví, štěstí a spoustu dalších uměleckých úspěchů, a to včetně těch, které ho čekají i v našem divadle!!!

Text: Stanislav Moša

Premiéra 15. června na břehu jezera Walensee

FLASHDANCE ROZTANČIL DIVÁKY VE ŠVÝCARSKU

Již popáté aplaudovalo mezinárodní publikum na břehu jezera Walensee práci a talentu umělců z moravské metropole. Tentokrát zde režisér a ředitel Městského divadla Brno Stanislav Moša se svými spolupracovníky připravil muzikál *Flashdance*, který je dobře známý i brněnským divákům. Tento taneční muzikál měl premiéru za horkého letního večera ve středu 15. června 2022 a vyprodané hlediště jej hned od začátku přijalo s neskrývaným nadšením. Režisér Stanislav Moša si navíc ke spolupráci přizval na pomoc svůj osvědčený realizační tým. Petr Hloušek

s Jaroslavem Milfajtem jsou autory scény, jež letos se svými patnácti metry zaznamenala rekord jako vůbec nejvyšší scéna, která zde byla v osmnáctileté historii postavena, a přitom současně poskytovala nerušený výhled na malebnou kulisu jezera Walensee a pohoří Churfirsten. Kostýmy pro inscenaci navrhla Andrea Kučerová, za režii světla, jejichž odrazy jsou při závěrečné medley vidět až na hladině jezera, stojí David Kachlíř, vytvoření hudebního aranžmá a současně hry na klávesy se ujal Tomáš Küfhaber a choreografie je dílem Igora Barberiče.

Martin Mihál

Co neumím, to se tady v divadle naučím

Pokud jste v létě navštívili naši open-air scénu na Biskupském dvoře a viděli jste letošní novinku, inscenaci *Eliška/Rejčka*, pak vás mohl zaujmout vysoký pohledný mladík s velmi příjemným barytonem, který hrál roli Jana Lucemburského. Tato nová posila hereckého souboru se jmenuje Martin Mihál a jsem si jista, že nezůstaneme ochuzeni o jeho herectví v dalších inscenacích našeho divadla. S Martinem jsem se setkala ještě před prázdninami a tento čerstvý absolvent Janáčkovy akademie múzických umění byl zrovna před pár dny dekorován cenou za nejlepší herecký výkon v monodramatu *Na tom nesejde* ze španělského festivalu FESTUM. Martin se svými spolužáky v březnu vyrazili do španělského města Murcia a svou hrou zaujali místní divadelní profesionály. Oceněn byl tedy nejen Martin za svůj herecký výkon, ale divadelní porota udělila této inscenaci ještě zvláštní cenu poroty.

Martine, ty jsi v minulých dnech převzal cenu za nejlepší herecký výkon z rukou ředitelky festivalu, která osobně přijela do Brna předat vám obě ceny. Pověz mi o tom trochu víc.

Ve třetím ročníku jsme v rámci výuky měli za úkol vytvořit monodrama. Každý si musel sehnat svého režiséra, dramaturga a postupně i zbytek celého tvůrčího týmu. Jenže my jsme tuto inscenaci připravovali ve složitě covidové době a nebylo to vůbec jednoduché. Vlastně jsme si sami rozhodovali, jestli vůbec tuto inscenaci dokončíme. Jelikož rozhodně nemohla být nijak veřejně prezentována, náš pedagog nám tedy oznámil, že ji zhlédne pouze on sám a následně ji ohodnotí známkou. Ale my jsme si s tím dali poměrně velkou práci, já se kvůli tomu dokonce zranil, tak jsme se zdravě naštváli a řekli si se spolužáky, že to prostě dotáhneme do konce a uvedeme ji i před diváky. A když jsme posléze měli až za rok premiéru, loni v prosinci, tak nám náš proděkan řekl, že se mu velmi líbí a chtěl by, abychom se s touto inscenací zúčastnili španělského festivalu. Tak jsme se tam v březnu vydali a zřejmě zaujali. **A tím se dostáváme k tobě. Ty budeš od srpna naší novou hereckou posilou. Mě by zajímalo, jaká byla tvoje první zkušenost s Městským divadlem Brno?**

Moje první zkušenost je z roku 2017, kdy jsem se zúčastnil konkurzu do inscenace *Děsnej pátek*, kde jsem následně hrál. Což bylo ve čtvrtém ročníku na konzervatoři. Jenže po nástupu na JAMU nám byla všechna hostování v profesionálních divadlech zakázána, jelikož by se to nedalo moc skloubit

s výukou, takže jsem měl na další čtyři roky utrum. Ani jsem na žádné konkurzy nechovil. Byl jsem z toho docela smutný a trochu naštvaný. Ale co se dalo dělat! Počkal jsem si tedy až na *Elišku/Rejčku*.

Ale tam máš krásnou roli.

Ano, hraji Jana Lucemburského, manžela Elišky Přemyslovny, což je jedna ze čtyř hlavních rolí. Je to nádherná role a líbí se mi hlavně pro svůj vývoj, který tam prodělává. Začínám jako nevinný mladý hoch...

To se ti musí dobře hrát...

...paradoxně ani moc ne. Hrát ty role mladíků je náročnější, aby se člověk nepitvořil, ale zároveň aby to mládí bylo uvěřitelné. A Jan Lucemburský se mi líbí právě proto, jaký prodělá vývoj, jak dospěje v průběhu celé hry a vše pak graduje v poslední scéně, kdy se vypořádává jako zralý muž se svojí ženou Eliškou Přemyslovnou. Velmi dobře se mi to hraje.

Jak se ti pracovalo s celým realizačním týmem, který je zároveň také týmem autorským? Jak se ti vlastně tato autorská věc líbila?

Hrozně moc! A myslím si, že se celý tým vypořádával s touto látkou na výbornou! Protože to hrajeme jen krátce, ještě nemám patřičný odstup a mnoho reflexí, ale co jsem zatím slyšel, divákům se představení velmi líbí. Moje maminka třeba byla nadšená tím, jak bylo celé představení předvedeno. Řekla mi, že se jí líbilo, protože to nebylo pompézní. Oslovilo ji to pro svoji jednoduchost a úspornost, zároveň však inscenace výstižně a lehce dokáže předkládat dějinné události ruku v ruce s nádherným lidským příběhem, kte-

S Lucíí Bergerovou po premiéře dramatu Eliška/Rejčka na Biskupském dvoře, režie Igor Ondříček

rý jí byl blízký, neboť se dokázala vcítit do obou hlavních hrdinek.

Jak se ti pracovalo na Biskupském dvoře, neboť pro herce jde vždy o velmi specifický prostor?

Ano, přiznám se, že jsem zažil poněkud šok. Hlavně tím, že vidím na diváky. Protože téměř celou první polovinu představení je světlo. Asi před dvěma lety jsem dělal jeden open-air projekt, kdy jsme hráli za úplného světla, takže zas až tak moc mě to nepřekvapilo. Na druhou stranu tento projekt nebyl na takové profesionální úrovni, jaká je zde v divadle. Já jsem byl zvyklý, že v hledišti je vždycky tma. Najednou mi chyběl ten pocit samoty, kterou herec zažívá na jevišti. Zároveň je to výborná škola, aby herec začal diváky více vnímat. A taky to například byla moje první práce s portem. To pro mě bylo hodně těžké. Myslel jsem si, že port sejme úplně každý zvuk, ale není to pravda. Prostě musím mluvit stejně, jako bych byl na jeviš-

ti. Naštěstí bylo pracovní tempo velmi rychlé, musel jsem si také rychle zvyknout na tyto odlišnosti.

Jako nová posila souboru jsi jistě plný očekávání. Už víš, které role na tebe čekají?

Vůbec netuším. Ale moc se na ně těším.

Vraťme se tedy na úplný začátek. Jaká byla tvoje cesta k herectví? Pocházíš z divadelního prostředí?

Já se to trochu až stydím říct, ale od malička jsem byl tak trochu „divnej“. Například když jsem viděl v televizi nějakou zajímavou scénku z oblíbených seriálů, okamžitě jsem si to musel přehrát. Také jsem si k tomu vyráběl rekvizity. Moje maminka velmi ráda vzpomíná na situaci, kdy vstoupila do mého pokoje a viděla mě, jak na kolečkové židli dělám, že jsem létající Čestmír. Maminka prostě jen zavřela dveře a řekla si: „Co z toho kluka jen bude?“ Pořád jsem hledal, co dělat. Hrál jsem třeba na klavír, ale byl jsem líný cvičit. Chodil jsem do přírodovědného kroužku a dalších, ale nic mě nebavilo. A pak jsem se dozvěděl, že existuje dramatický kroužek, tak jsem to zkusil. Ten vedla vynikající pedagožka Silvie Jablončíková a tam mi od prvního okamžiku, kdy jsem se tam ocitnul, vlila jakousi lásku k divadlu. Když jsem se pak dozvěděl, že existuje i střední škola pro herce, konzervatoř, tak jsem věděl, že právě tohle chci. Začal jsem se připravovat na zkoušky a ono mi to vyšlo. Zde musím podotknout, že jsem do Brna vůbec nechtěl. Já pocházím ze severní Moravy. Chtěl jsem do Ostravy, protože zde studovala paní učitelka z dramataku. Byl jsem nadšen ze dne otevřených dveří ostravské konzervatoře, ale moje maminka mi řekla, ať si pro jistotu dám ještě přihlášku do Brna, a tím mi poprvé, velmi zásadně, ovlivnila životní cestu. Já tam moc nechtěl, protože měli těžké přijímací zkoušky z hudební teorie. Ovšem zaplatila mi doučování hudební nauky. No zaplaťpánbůh, že to udělala! Protože ve chvíli, kdy jsem do Brna přišel, dýchlo na mě nádherné město... mám naprosto nepopsatelný zážitek z prvního dojmu v Brně. Nejen město samotné, ale i konzervatoř s úžasnými lidmi, kteří se nám neskutečně věnovali. A pak

jsem přišel na přijímačky do Ostravy, a to byl přesný opak. Nepříjemní lidé, nevstřícní a odtažití. A protože se mi podařilo dostat se do druhého kola na obou školách, měl jsem už jasno, že chci do Brna. Takže jsem studoval čtyři roky konzervatoř. Prošel jsem si na začátku nádhernou deziluzí, protože jsem se těšil, jak jednoduché to bude studium, jak půjdu na DAMU nebo na JAMU a bude ze mě velký a slavný herec, prostě nádhera. Ovšem pochopil jsem, že realita je úplně jiná. Nakonec mi oprostění se od této bláhové představy velmi pomohlo. Přihlášku na JAMU jsem si nakonec dal hlavně proto, že jsem se právě v tomto divadle setkal při práci na *Děsným pátku* se studenty z JAMU a oni vyprávěli o studiích, konkrétně muzikálového herectví, a tak jsem si zkusil podat přihlášku na muzikál. A nechtěl jsem vůbec podávat přihlášku na činohru. A tehdy znovu zasáhla moje maminka, která mi poradila, ať si pro jistotu podám přihlášku i na činoherní herectví. A rychtyk. Na muzikál mě nevzali ani do druhého kola, na činohru mě vzali.

Takže čistý činoherec. Ale jak to máš se zpěvem?

Já tedy zpívám. A co neumím, to se tady v divadle naučím. (*smích*) Vtipné je, že jak jsem pak začal studovat herectví, tak jsem se postupně dozvídal od svých babiček, jak kdy si hrály ochotnické divadlo, takže tehdy mi začalo být jasné, odkud vítr vane. A můj dědeček byl učitel hudební výchovy a houslí, takže odtud asi zase disponuji nějakou hudební výbavou.

Hrál jsi na nějaký hudební nástroj?

Dokážu se doprovodit na klavír. Tak nějak základně. (*smích*)

Zajímá by mě rozdíl mezi studiem herectví na konzervatoři a na JAMU. Je tam vůbec nějaký?

Rozhodně je. Na konzervatoři jsi na střední škole a jednáš s tebou stále jako s dítětem. Oprávněně. Šok pro mě nastal právě přechodem na vysokou školu, kdy nám na začátku jasně dali najevo, že jsme dospělí lidé a jsme tam sami za sebe. Řekli nám: „Co chcete, to tady najdete. Pokud se chcete v něčem zdokonalovat, my vám to poskytneme. Ale je to

jen na vás.“ To mě překvapilo, bylo to hrozně příjemné. Ale byl jsem na startu. Opustil jsem to, co jsem znal, a musel si zvykat na nové lidi, nové prostředí, úplně jiný přístup. A navíc, byl jsem velmi zklamaný, že mi nevyšel ten muzikál, tak jsem z přijetí „pouze“ na činohru nebyl v žádné euforii. Cítil jsem se trochu trapně, když vedle mě všichni jásalí, že je přijali na JAMU... a já ten velký pocit vlastně neměl. Ten první rok byl pro mě velká zkouška. Moc mi to nešlo, přemýšlel jsem, že dokonce studium ukončím. Ale tehdy mi pomohli mí kamarádi, kteří mě hodně podrželi. Nakonec jsem si řekl, že to vlastně chci dělat a našel jsem si svou cestu. Měl jsem štěstí, že mě učil pan Karel Hegner, takže jsem chodil na zpěv víckrát, než jsem musel, protože mě to velice bavilo a obohacovalo.

Kdy ses poprvé dostal k profesionálnímu hraní?

To bylo v roce 2017, kdy jsem hostoval v Mahenově divadle ve hře *Želary* režiséra Doda Gombára. Tehdy tam potřeboval pro dvě malé roličky dva mladé kluky. A musím přiznat, že to pro mě byla velká výzva. Když přijdete z té malé učebny na to obrovské jeviště Mahenky a najednou musíte mluvit! Navíc to byla celosouborová hra, takže na mě všichni koukali! Překonání studu a strachu – druhá výzva. Ale já to prostě vzal, jak to přišlo, a nějak jsem to přestal řešit. To mi dalo určitou uvolněnost, a nakonec jsem si to užíval. A mé druhé setkání s profesionálním divadlem bylo zase v inscenaci *Návrat domů* Harolda Pintera v Divadle U stolu. Šel jsem na konkurz do Mahenovy činohry na doplnění souboru. Bylo mi tehdy pouhých 17 let, ale prostě jsem to chtěl zkusit. A na něm si mě všiml dramaturg Martin Sládeček, který byl zároveň dramaturgem zmíněného *Návratu domů*, a nabídl mi roli. S velkým nadšením jsem to přijal... a najednou jsem zase přešel z té velké scény do malého komorního prostředí. Opět výzva. Byla to sice nádherná práce, ovšem velmi náročná zkoušením... ono setkat se v sedmnácti letech s absurdním dramatem, to byl docela nářez, když se na to zpětně podívám. Musím říct, že realita začíná tím se mnou měl velkou práci, ale na-

S Dagmar Křížovou v muzikálu *Děsnej pátek* v roce 2017, režie Petr Gazdík

konec se to nějak povedlo. A teprve potom přišla práce na *Děsným pátku*. Což bylo zase úplně něco jiného. Znovu velké divadlo, ale spousta moderní techniky, musel jsem se naučit fungovat v zákulisí plném pohybujičích se vozů, stolů, tahů atd.

Co děláš, když nehraješ v divadle? Máš i jiný svět, který tě dokáže zaujmout tolik jako divadlo?

Mou největší vášní jsou veteráni. Již od malička mě tato vozidla fascinovala. Několikrát jsem se přímo účastnil závodů ve Škodě Felicii z roku 1961, která patří našemu dobremu známému. Splněným snem bude, až sám budu jednou nějaký vlastnit. Nejšťastnější bych byl, kdyby to byla buď Tatra 603, či Škoda Spartak 440. Dokonce mě to chytlo tak, že jsem se stal již v útlém věku sběratelem modelů. Kromě toho jsem naprosto pohlčen divadlem. Například když jsem hledal nějakou pracovní brigádu, tak mi nabídli dělat uvaděče v ND Brno. Takže když jsem zrovna nestudoval na JAMU, tak jsem volno trávil opět v divadle. Je to můj svět. A ve chvílích volna miluji například pečení. Váž-

ně hrozně rád něco dobrého upeču. A baví mě historie divadla, osudy hereckých osobností. Tou největší ze všech je pro mě, již od malička, Helena Růžičková. Teď například čtu paměti Jana Wericha, jak vzniklo Osvozené divadlo, jak potkal Voskovce... prostě to miluji.

Martin se rozpovídá s jiskrou v oku o knize, kterou náhodně našel na nějakém bleším trhu (*Jan Werich vzpomíná... vlastně Potlach*), a ještě dlouho si povídáme o divadle. Jeho nádherný hlas, příjemné vystupování, zajímavé myšlenky, na mladého muže až nezvykle ucelené a soustředěné, dávají velkou naději, že si jej oblíbí nejen ženská část publika. Mimochodem, jeho ztvárnění Jana Lucemburského v inscenaci *Eliška/Rejčka* (samozřejmě po dechberoucích výkonech obou hlavních představitelk Barbory Goldmannové a Lucie Bergerové) je skutečnou lahůdkou celé inscenace. **Martine, díky za rozhovor a těším se na tvé další role v našem divadle.**

Text: Helena Brzobohatá

Jiří Fridrich

Divadlo mě baví jako celek

Divák si jich kolikrát ani nevšimne. Někdy jenom žasne, jak se na jevišti změnila dekorace. Ale právě za tímto zázrakem a také za mnohým jiným stojí „neviditelná síla“ pracovníků jevištní techniky – krátce řečeno kulisáků. O tom, jaké to je pracovat v divadle na tomto místě a jak vlastně kulisák vidí divadlo, jsem si povídal s šéfem party jevištní techniky Hudební scény Jiřím Fridrichem.

Jirko, jak tě vůbec napadlo, že půjdeš pracovat do divadla?

Víš, jak to bylo? Já jsem se učil na zedníka, občas jsem dělal na nějakých stavbách. A jednou jsem takhle ležel doma a mamka se

naštvala a řekla mi: „Mazej si hledat práci!“ Tak jsem sedl do vlaku a jel jsem do Brna. A tady jsem potkal kámošku, která pracovala v malírně, a řekl jsem jí, že si jdu hledat práci, a ona mi prozradila, že v divadle hledají

kulisáka. Tak jsem šel za tehdejšími jevištním mistrem Radkem Svobodou a on řekl: „Tak jo, zítra přijď do práce.“

Věděl jsi tehdy vůbec, co ta práce obnáší?
Věděl jsem tak možná, jak vypadá foyer, tam jsem za kamarády chodil popíjet. A párkrát jsem byl na malírně, ale jinak nic.

Překvapilo tě něco?

To nedokážu říct. Já jsem byl mladý a otevřený všemu. Asi jediné, co mě překvapilo, je možnost sedět s kýmkoliv u jednoho stolu a bavit se s ním, jak s hercem, tak třeba i s panem ředitelem.

Tys nastupoval v roce 1994, to už je let!
Poprvé.

Prosím?

Od té doby jsem byl několikrát odejit.

Jak to?

No, měl jsem problémy, občas se mi ráno nechtělo vstávat, mladická nerozvážnost.

Cos mezitím dělal?

Vystřídal jsem všechno možné. Pracoval jsem v reklamce, maloval jsem reklamy na fasády, dělal jsem provozáka v hospodě, na pile, v pekárně a taky v jiném divadle. Tak jsem hodně poletoval.

Ty jsi práce všeho druhu.

Ono se to taky v divadle hodí. Kulisářina je strašně pestrá, tam děláš všechno možné.

Ale nakonec ses vrátil sem.

Teď jsem tady v kuse asi osmnáct let.

V divadle má každá složka svoji strukturu a hierarchii, jak je to s jevištní technikou?

Pod tím nejvyšším, teda panem ředitelem, je šéf provozu, pak je jevištní mistr, pod ním jsou dva šéfové part, tzv. „partáci“, a pod nimi jsou všichni kulisáci. Jedna parta je na Hudební scéně a jedna na Činoherní.

A ty party jsou stabilní?

Docela jo. Občas si různě vypomáháme, ale jinak je to rozděleno.

Máte vy kulisáci možnost vidět inscenaci, na které pracujete?

Snažíme se, aby každý kulisák věděl, co se děje na jevišti. Když jenom nosíš židli a stoly a nevíš, o čem to je, tak je to špatně. Člověk si to pak líp poskládá i v hlavě a nemusíš stále sedět s tahákem, co kdy kam patří.

Je mi jasné, že u složitých inscenací je nějaký plánec potřeba. Za jak dlouho se pak všechny ty přestavby „naučíš“ a už pak poznámky na papírku nepotřebuješ?

Jsou představení, kdy tahák potřebuješ pořád. Záleží, jak často se to hraje, jak moc je to komplikované. Když se to uvádí v kuse třeba dva tři týdny po premiéře, tak to do hlavy nahážeš a pak už to umíš. Já jsem třeba nervózní před každým špílem, ale ono je to vlastně zdravé. Jakmile začne hrát hudba, tak ono ti to pak skáče v hlavě samo. Myslí, že herci to mají podobně. Podle muziky si uvědomujeme, kam se jde dál, jestli do kuchyně, do tovarny...

Co vás baví víc? Když je klid a párkrát přinesete na jeviště židli nebo když to lítá, je to akční a vy se skoro nezastavíte?

To má každý kulisák jinak. Nechci mluvit za všechny, ale většinou lidi baví, když to odsýpá a něco se tam děje. Protože když to jenom nachystáš a pak tam třikrát něco doneseš, tak je velké riziko, že na něco zapomenáš...

Když to jede, tak ti to přestavení uteče strašně rychle. Líbí se mi třeba práce scénografa Christopa Weyerse. Je to sice náročné, ale bývají tam krásné detaily, které se divákům líbí. Ale pochopitelně na prvním místě je herce. I na prázdném jevišti se dá hrát divadlo.

Občas hrajete v malých roličkách, baví tě to?

Mě divadlo baví jako celek. Musím říct, že ta práce, kterou dělám, a to nemůže říct úplně každý, mě moc baví. Já jsem spokojený s tím, co dělám. A to hraní k tomu patří, já to moc neřeším. Moje role jsou většinou mrtvola, voják nebo slouha a jednou dokonce malá holčička u rakve...

Máš důvod, kvůli kterému pořád pracuješ v divadle?

Myslíš kvůli prázdninám?

Dobře a kromě toho? Co tě na té práci nejvíc baví?

Nejvíce mě baví ta parta lidí! A prostě divadlo. Když jsem pracoval v jiném divadle, byla tam úplně jiná hierarchie, takové kastování. Tam tě kolikrát ani nepozdravili. U nás je to úplně jiné. Můžu se pobavit s kým chci, s jakýmkoli hercem, a oni se baví s te-

bou. Celkově mě ta práce moc baví. Nikdy to není stejné, pokaždé je to jiné. Proto mám taky rád zájezdy. Prostory jsou kolikrát jiné, musíš přemýšlet, jak to postavit a tak dále. Pořád se učíš, každá inscenace je jiná. To není jak v pekárně, kdy musí být těsto pokaždé jedno a totéž. Tady je těsto pokaždé jiné. **Máš nějaké oblíbené kusy za tu dobu, co jsi tady?**

Jo, jasně. Moc se mi líbily inscenace *Muchova epopej*, *Mladý Frankenstein*, *Jesus Christ Superstar*, *Devět křížů*, *Spamalot*. Nebo třeba *Bídníci*, to je paráda! Tam konkrétně jsem hrál mrtvolu. To ležíš mrtvej na podlaže a pod tebou je orchestr, to je mazec. Dobrá muzika, dobré představení. A je toho víc. Spíš mám rád 99 % představení a 1 % moc ne. Záleží na tom, jaká parta se ti u toho sleze, jak to představení frčí, je to o muzice, o hercích i o režisérovi.

Je někdy těžká komunikace s režiséry?

Ani ne. Ale znáš to, občas má každý člověk nárok na to, že vstane špatnou nohou, i režisér.

Jakou máš rád muziku?

Takhle to řeknu: neposlouchám dechovku a metal.

Jinak všechno?

Já jsem pankáč. Ale mám rád i klasiku. Poslouchám muziku podle nálady a dost se mi to střídá. Třeba mám období, kdy frčím na jazzu, a pak cítím, že jsem toho plnej a potřebuju nějakou nářez. Odvíjí se to taky od toho, co člověk dělá. Když máš Mozarta na Biskupáku, tak potom potřebuješ něco jiného.

Čím se bavíš ve volném čase?

Mě baví moje děti, hrady, kolo, příroda. Ono toho času zase tolik není, ale našťástí jsou prázdniny, kdy člověk vypne. Když je ten náš pracovní vlak rozjetý, tak nejde jen tak z něho vystoupit. A mně trvá dlouho, než přepnu. Jsem trochu workoholik, furt potřebuju něco dělat. I když jsem na dovolené, tak radši někam jdu. Nedokážu ležet týden na dece u vody.

Jsi spíš městský člověk, který občas ujede do přírody?

Já jsem městskej člověk, ale pořád utíkám. Jsem z dědiny (z Předklášteří) a dřív jsem

utíkal do města. Ale když jsem ve městě, tak zase utíkám ven. Neposeda. Asi hledám kompromis. Chceš žít mezi lidma, ale na druhou stranu hledáš klid a zázemí. A jak jde čas, tak víc jezdím do Tišnova za kámošema Mitou, Kozlem, Ježkem... které jsem zanedbával. I když kamarády mám už hlavně v divadle. Zjistíš, že kulisáci nejsou spolupracovníci, ale kamarádi. A díky tomu mě to taky tak baví, že děláš s kamošama. Nejsi někde ve fabrice, kde jsou kolem tebe cizí lidi. V pekárně to tak rozhodně nebylo.

Co je pro vaši práci důležité? Třeba směrem od režiséra?

Jasná představa, co a jak chce. Skvěle se spolupracuje třeba s panem ředitelem. Když se ho zeptáme, kolik si myslí, že pro tu kterou inscenaci bude potřeba kulisáků, on se zamyslí a řekne číslo. A ono sedí.

A od herců?

Herce prostě potřebujeme k životu. Bez nich by to nešlo! Asi aby nás brali, že tam jsme taky.

A berou vás?

Já myslím, že to funguje, že je tady dobrý kolektiv. Občas toho máme všichni plný kecky, ale je tady dobrá parta. Když jsem nastoupil v tom roce 1994, tak tehdejší jevištní mistr říkal: „Hele, tady si nevyděláš, ale zasměješ se.“ A to platí dodnes. Teda už je to lepší, už něco málo vyděláš, ale furt se zasměješ. Nedovedu si představit, že bych dělal někde, kde bych byl každý den naštvanej nebo smutnej. To bych neuměl. Vážím si toho, že mám práci, která mě baví.

A za to chci poděkovat kolegům, Špágovi, Strakovi, a hlavně všem kulisákům. Ta práce opravdu není žádná sranda. Někdo si může říkat, že je to nošení stolů, ale kulisák z velké většiny pracuje jako stěhovák. Převážíš věci ze skladů, nosíš věci, je to náročné. Ale lidi, kteří to dělají, si opravdu zaslouží poděkování!

To rozhodně. A poklonu!

Určitě! Takže děkuju celé partě! Musím říct, že nebýt jich, tak nevím, jestli by mě to vůbec bavilo.

Děkuji za rozhovor.

Text: Miroslav Ondra

Královny Elišky „válčí“ na Biskupském dvoře Nad světovou premiérou z vlastních zdrojů Městského divadla Brno

Jan Trojan | 1. 6. 2022 | brnozunal.cz

Kdo by, zvláště v Brně, neznal Elišku Rejčku, kdo by neslyšel o Elišce Přemyslovně? Přesto považují čerstvou inscenaci *Eliška/Rejčka* za odvážnou. Znalosti historie u českého diváka samozřejmě nepodceňují, ale přesto jsem se bál (před světovou premiérou v sobotu 28. května) docela nemalé množiny těch, kteří budou při pohledu na tolik postav tak trochu dezo... Inscenátoři Městského divadla Brno však celkem dobře zvládli i toto úskalí. Autoři textu Klára Latzková a Igor Ondříček, oba zkušené ve svých profesích drama-

turgyné a herce, zpěváka a režiséra i šéfa souboru, nenapsali vzrušující drama s dominující historickou událostí. Vytvořili více méně přímočarý a srozumitelný děj ze života obou českých královen. Nezabývají se konkrétním krátkým časovým obdobím nebo událostí (a že jich v životě obou žen bylo požehnaně), nýbrž jakoby z nadhledu letí nad jejich propletenými osudy, nad českými dějinami v oné době. Ostatně podtitul hry zní *Obrazy ze života dvou českých královen*. (...) Titulní postavy bezvadně ztvárňují Barbora Goldmannová (Eliška

Rejčka 1288–1335) a Lucie Bergerová (Eliška Přemyslovna 1292–1330). Obě vidíme na jevišti téměř po celou dobu. Svoje královny obě dobře vystihují i ve vypjatých polohách. I když dění na jevišti působí někdy trochu staticky, tak také ostatní protagonisté dávají svým postavám dramatický náboj. Aleš Slanina coby Jindřich z Lipé, Jakub Przebinda jako Jan z Vartenberka, Ondřej Studénka jako Vilém Zajíc z Valdeka, Monika Světnicová jako Rejččina chůva Griffina a Nikol Wetterová v roli Rejččiny dcery Anežky. Obě herečky také citovaly (Zbraslavskou) kroniku. Jiří Mach byl noblesním Duchovním, společným pro všechny scény. Dobrou volbou je mladičká Martin Mihál ztělesňující Jana Lucemburského. Není pro něj problém zahrát čtrnáctiletého císařského syna, jenž poprvé vidí svoji ztepilou snědou nastávající Přemyslovnu, které je již 18 let. Zapůsobí i další postavy: Václav II. a Rudolf Habsburský, manželé Rejčky, v podání Marka Koláře a Roberta Jíchy. Též Jindřich Korutanský v podání Marka Huráka.

A třetí kronikářkou a Kunhutou, tetou Přemyslovnou, je temperamentní Eva Jedličková. Skladatel a také zpěvák a herec Lukáš Janota napsal pro Elišky příjemnou hudbu ve stylu 14. století i ve stylu pozdějším. Varhany v době Rejčky a Přemyslovnou ještě neexistovaly, ale jejich použití inscenaci zdobí, zvelebují. Dobře působí zpěvy žen mezi jednotlivými obrazy. Jaroslav Milfajť využil Biskupského dvora a doprostřed scény umístil goticky laděnou otevřenou kruhovou stavbu působící jako chrám. Režisér Igor Ondříček stavbu využívá pro všechny vrcholné scény, královny se chvílemi objevují i na ochozu, je to působivé. Kostýmy Romana Šolce nejsou věrnou kopií módy první poloviny 14. století, ale jsou laděny v tom stylu. Choreografka Zuzana Holbeinová využívá celý velký prostor venkovní scény. Užívá si také roli Anny, sestry Přemyslovnou a manželky Jindřicha Korutanského. Koho zajímají podrobnosti ze života „válčiček“ královen, nechtě zakoupí program, je vybaven zajímavým povídáním.

Křídla 2020–2022 Divácká anketa

Nejoblíbenější herec: .....

Nejoblíbenější herečka: .....

Nejvýraznější tvůrčí počín: (dramaturgie, scéna, kostýmy, hudba, choreografie, rekvizity, masky, plakát atd.)

Nejoblíbenější inscenace:

Josef Bouček / *Noc pastýřů*

K. Cón, S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán / *Napoleon aneb Alchymie štěstí*

G. Marshall, J. F. Lawton, B. Adams, J. Vallance / *Pretty Woman*

Yasmina Reza / *Bella Figura*

A. Zachary, M. Weiner, A. Winsberg / *První rande*

P. Gordon, J. Caird / *Jane Eyrová*

Bernhard Setzwein / *Hrabal a muž u okna*

V. Blažek, Z. Podskalský, E. Illín, V. Hála, K. Cón / *Světáci*

P. Cleary, P. LaZebnik, R. Kruschak / *Sněhurka a já*

B. Yorkey, T. Kitt / *NE/NORMÁLNÍ*

Edmond Rostand / *Cyrano z Bergeracu*

A. J. Lerner, F. Loewe / *My Fair Lady (ze Zelnáku)*

K. Latzková, I. Ondříček / *Eliška/Rejčka*

Když anglická autorka Pam Valentine na konci osmdesátých let minulého století přestala psát scénáře k seriálům pro Yorkshire Television, přestěhovala se do starobylé chalupy na samotě, několik kilometrů od Basingstoku v Hampshiru.

Nebyl to ledajaký venkovský domek. V tom stavení totiž strašilo. Spolu s autorkou a jejím mužem tu přebývali duchové původních majitelů, kteří si dům pořídili někdy v roce 1880. A údajně to nebylo nepřijemné soužití. Každopádně inspirovalo Pam Valentine k vytvoření duchařské, a přitom romanticky půvabné, vtipné i laskavé, veskrze lidské komedie, v níž se dějí věci „mezi nebem a zemí“ a jejíž děj vrcholí o vánočním čase. Jack Cameron, proslulý autor detektivek, a jeho okouzující choť Susie podnikli během dovolené u italských jezer

soukromou vyjížďku na člunu a utopili se. Jacka jakožto typického ateistu svatý Petr poslal od nebeské brány šupem zpátky na zem; Susie v ráji mohla zůstat, ale coby milující manželka svého muže neopustila ani po smrti. Společně v duchovém stadiu či na duchové úrovni (spirit level) obývají své někdejší venkovské hnízdečko, starou chalupu kdesi v Hampshiru, kterou teď po jejich smrti spravuje jako objekt k pronajmutí jedna realitní kancelář. Posmrtný život bez jídla, pití, spánku, nakupování a milování je docela nuda, jak shodně přiznávají manželé Cameronovi. Jisté povyražení nacházejí toliko ve šprýmech či malých zlomyslnostech, jimiž jednak vyvádějí z míry realitního agenta Marka Webstera, jednak zastrávají a vyhánějí nájemníky. Chalupu totiž pořád ještě pokládají za své vlastnic-

tví a jako duchové chtějí mít i svůj klid. Ale v případě posledních zájemců o pronájem – mladých manželů Willisových, udělají výjimku: nejenomže se je nesnaží strašním od jejich úmyslu odradit, ale dokonce s nimi začnou sympatizovat. Vždyť Simon je začínající spisovatel a veliký obdivovatel knížek Jacka Camerona, jeho žena Felicity, zkráceně nazývaná Flic, je těhotná. Navíc se do jejich života nepříjemně plete snobsky založená Felicitina matka Marcia. Počáteční sympatie duchů přerůstají v citovou náklonnost, v pocit zodpovědnosti, ba až v rodičovskou starostlivost. Neboť mladí nemají peněz nazbyt, Simonovi to zatím vůbec nepíše a dítě je na cestě. Jak jim jen pomoci? To je nyní hlavní starost Jacka a Susie Cameronových. S kuriózním řešením vposled přispěje strážný anděl, který se náhle zjeví, když ho Susie bezděky či spíše ze srandy zavolá...

I když se v komedii *Ti druzí (Spirit Level)* střetává reálné s nadpozemským, potažmo imaginárním (chcete-li), hlavním tématem jsou naše pozemské životy a jak k nim přistupovat. Silně ve hře zaznívá motiv okamžiku teď a tady, síly jsou chvíle: je dobře žít přítomností, co nejintenzivněji to jde; neuvíznout v minulosti a trpné nečekat na budoucnost. Hra Pam Valentine je jednou z těch, které nám připomínají prosté, leč nadmíru podstatné věci, třeba elementární lidské potřeby, jako jsou citová náklonnost, sounáležitost, nezbytnost porozumění a úcty, pochopitelně víra (chcete-li); nebo to, že největším smyslem života je láska a největším darem života je dítě. Jako správná romantická komedie nám odkazuje poselství, že budeme-li k sobě milí a zdvořilí, bude svět v pořádku. V neposlední řadě nás informuje o tom, jak je důležité mít pro co / pro koho žít, i když jste po smrti. Žijeme v době, kdy snad nejvíce ze všeho potřebujeme (kromě peněz) pohlázení.

Nikoliv sentimentálně slzavé, nýbrž veselé, trochu rošťácké. A v této hře je plno světla, naděje a humoru. Jako motto by jí rozhodně slušela slova italského spisovatele Luciana De Crescenza: „Každý jsme anděl s jedním křídlem. Abychom vzlétli, musíme se obejmout.“ Zkrátka: je to dobrá duchařská komedie o jednom velkém vánočním zázraku. Kromě všeho výše jmenovaného nabízí také smích a uvolnění.

Překlad a režie: Petr Gazdík. Scéna: Emil Konečný. Kostýmy: Eliška Lupačová Ondračková. Hrají: Petr Halberstadt (Jack Cameron), Alena Antalová (Susie), Svetlana Janotová (Flic), Ondřej Halánek (Simon), Erika Kubálková (Marcia), Tomáš Sagher (Mark Webster), Johana Gazdíková (Strážný anděl).

Premiéra 8. a 9. října 2022 na Činoherní scéně Městského divadla Brno.

Text: jz

Hlasujte v divácké anketě Křídla a oceňte výkony těch, kteří si to podle Vás zaslouží nejvíce! Hlasovat můžete vícekrát, ovšem pouze prostřednictvím tohoto hlasovacího lístku (internetové zasílání hlasů je zrušeno), který najdete v každém vydání časopisu Dokořán, ve foyer Činoherní a Hudební scény či na pokladnách MdB.

Výsledky ankety vyhlásíme v lednu 2023 během slavnostního předávání cen.

Vyhrát však můžete i Vy! Každý měsíc vylosujeme jednoho šťastlivce, který od nás získá věcnou cenu. Proto, prosím, vyplňte také Vaši e-mailovou adresu a telefon, abychom se s Vámi mohli spojit.

Jméno: .....

E-mail: .....

Tel. číslo: .....

Anketní lístek vhodte do schránky ve foyer Činoherní či Hudební scény nebo v centrální pokladně MdB či zašlete poštou nejpozději do 31. 12. 2022. Děkujeme!

Městské divadlo Brno

Lidická 1863/16, 602 00 Brno, +420 533 316 360, predprodej@mdb.cz

Z dějin českého písňového textu

Pavel Kopta DNES NAPOSLED

Na nároží v modrošedém stínu akátů
stojí příkrá stěna plná pestrých plakátů.
Vypadá jak pohozená stará paleta,
na které jsou rozmíchány barvy od léta.
Lepič lepí plakát nový,
plakát bílý s dvěma slovy: dnes naposled.

Cirkus Kludský veřejnosti na vědomost dal,
že už končí v tomhle městě, že pojede dál.
A ten lepí na nároží, který láká tu
kolemjdoucí jako mouchy na lep plakátů.
Svoji bolest nevysloví,
vylepí ji dvěma slovy: dnes naposled.

Tvoje láska k slečně Kludské, milý lepíči,
ta je marná, ta je vratká, ta je jepičí.
Slečně Kludské na tvé lásce málo záleží.
Zítřka bude pro jiného jezdit v manéži.
Každý večer skrže kukr
bral's jí z dlaní sladký cukr.
Dnes naposled.

Až vyjede naposledy večer z manéže
až odevzdá podkonímu bílé otěže,
až si smyje bílou šminku, schová bílý bič,
zamkne bílou maringotku na stříbrný klíč.
Pod oknem se někdo schová,
bude šeptat jen dvě slova: dnes naposled.

Na nároží v modrošedém stínu akátů
už se nikdo nezastaví u těch plakátů.
Lepič zmizel beze stopy, barvy léta s ním.
Z plakátů rve cáry vítr s deštěm podzimmím.
Jen ten jeden je jak nový,
plakát bílý s dvěma slovy: dnes naposled.

Pavel Kopta na první pohled do našeho seriálu nepatří: nevytvořil žádné stabilní skladatelsko-textařské duo ani žádnou divadelní éru, není autorem řady úspěšných muzikálů a zpěvoher, po většinu svého života (když se po desetiletí práce asistenta režie na Barrandově vydal na volnou nohu) byl takříkajícím nájemným textařem bez stálého místa či spolupracovníků.

A přece... aspoň pár Koptových veršů zná v této zemi každý: *Saxano, v knihách vázaných v kůži...*; *Pane, vy jste vdova, a lidé někteří...*; *Whisky, to je moje gusto, bez whisky mám v srdci pusto...*

A přece... některé zásadní české divadelní inscenace šedesátých let se neobešly bez Koptových textů: Radokova *Hra o lásce a smrti*, Grossmanův *Král Ubu*, Macháčekův *Poprask na laguně* a *Ze života hmyzu...*

A přece... o šansonu se říká, že je to malé divadlo a Pavel Kopta svými texty (zejména pro Hanu Hegerovou) výrazně formoval český moderní šanson: *Láska prokletá*, *Mapa lásky*, *Černá Jessie*, *Můj milý málo milý je*, *Milord*, *Láska má*, *Petr a Lucie*, *Tak to na tom světě chodí...*

Jeden z nich najdete na levé polovině této stránky. Kopta jej napsal spolu s Jiřím Šlitrem (dříve, než se jeho výhradním textařským partnerem stal Jiří Suchý) a premiéru měl v satirickém kabaretu Divadla Rokoko nazvaném *BAPOPO* (1959).

Text: Jan Šotkovský

Nepřehlédněte

Křídla se opět těší na vaše hlasy!

Milí diváci,
po netradičním loňském ročníku ankety Křídla, který vzhledem k okolnostem proběhl bez vašeho hlasování, se opět rádi vracíme ke známému konceptu, kdy o vítězích jednotlivých kategorií rozhodnete vy! A že bude z čeho vybírat! Na hlasovacím lístku, který je jedinou možností, jak se do ankety zapojit, najdete hned třináct inscenací, jež jste mohli postupně vidět v průběhu let 2020–2022. Hlas můžete udělit i konkrétním hercům a herečkám a abychom vám ulehčili výběr, jelikož se za tu dobu nastřádala spousta skvělých výkonů, můžete v obou kategoriích uvést i více jmen vašich oblíbenců. Hlasovat lze navíc opakovaně, anketní lístky naleznete v časopisu Dokořán a na pokladnách divadla, hlasovací boxy najdete ve foyer obou našich scén či přímo na pokladně, případně nám lístek můžete poslat poštou, to vše nejpozději do konce roku 2022. **A nezapomeňte, že na vylosované hlasující čekají krásné divadelní dárky!**

Děkujeme za vaši přízeň!

V příštím čísle

- Nejen o ocenění za muzikál *Grand Hotel* si s Oldřichem Smyslem popovídá Jan Šotkovský
- Podrobněji vám představíme muzikál *Medicus*
- Ve fotografiích přiblížíme první letošní premiéru *Mary Page Marlowová*
- Série představování nových tváří souboru bude pokračovat s herečkou Terezou Navrátilovou
- Plakát Ondřeje Komínka

Mediační partneři

RENGL

DOKOŘÁN ZÁŘÍ 2022

Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 1863/16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktorka:

Klára Latzková

Tisková mluvčí:

Kateřina Vižďová

Grafická úprava:

Jitka Hloušková

Periodikum registrováno

pod číslem MK ČR E 12150

276. číslo

Vydalo MdB

za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 23. 8. 2022

Náklad 5 200 ks

Foto: Nikol Wetterová

a Tino Kratochvíl

Titulní strana:

foto: Nikol Wetterová

Tracy Letts

MARY PAGE MARLOWOVÁ premiéra 10. a 11. září na činoherní scéně

režie Mikoláš Tyc

Lucie Bergerová, Markéta Sedláčková, Radka Coufalová

Setkání dětí z muzikálové přípravy 17. června

MATILDA

kouzelný rodinný muzikál, česká premiéra

Z těchto dětí vzejde obsazení